

Telegraful Român

Organ național-bisericesc

Abonamentul:

Un an 400 Lei. — Sese luni 200 Lei. — Trei luni 100 Lei. — Pentru strălinate un an 800 Lei. Pentru America 4 Dolari.

Ziarul apare Marți și Vineri

Prețul inserțiunilor: un și peis 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației ziarului „Telegraful Român”, Sibiu, Strada Mitropoliei Nr. 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegraful Român”, Strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrieri nefrancate se refuză — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Nr. 5186.

(57) 1—3

Concurs

La Academia teologică „Andreiană” din Sibiu este vacant postul de **duhovnic**, pentru ocuparea căruia se publică concurs cu termen de 30 zile de la prima publicare în „Telegraful Român”.

Dela concurenți se cere:

1. Carte de botez.
2. Testimoniu școlar.
3. Absolutor teologic.
4. Testimoniu de calificare preoțască.
5. Adeverință despre serviciul preoțesc.
6. Alte eventuale documente.

Preferiți vor fi preoți necăsătoriți ori văduvi. Duhovnicul va avea locuința și întreținerea în institut, precum și un salariu lunar de 5500 lei.

Cererile sânt a se adresa Consiliului eparhial al arhiepiscopiei române de Alba Iulia și Sibiu.

Sibiu, din ședința Consiliului arhiepiscopiei, ținută la 15 Iunie 1926.

Consiliul eparhial al arhiepiscopiei ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu

Nr. 5470.

(58) 1—3

Concurs

La Academia teologică ort. „Andreiană” din Sibiu este vacant postul de **econom**, pentru ocuparea căruia se publică concurs cu termen de 30 zile de la prima publicare în „Telegraful Român”.

Dela concurenți se cere:

1. Carte de botez.
2. Testimoniu școlar.
3. Absolutor teologic.
4. Testimoniu de calificare preoțască.
5. Adeverință despre serviciul preoțesc până acum.
6. Alte eventuale documente.

Preferiți vor fi preoți necăsătoriți ori văduvi. Economul va avea locuința și întreținerea în institut, precum și un salariu lunar de 2700 lei.

Cererile sânt a se adresa Consiliului eparhial al arhiepiscopiei ortodoxe române de Alba-Iulia și Sibiu.

Sibiu, din ședința Consiliului arhiepiscopiei, ținută la 15 Iunie 1926.

Consiliul eparhial al arhiepiscopiei ort. rom. de Alba-Iulia și Sibiu

Sfințirea Schitului dela Isvorul Foltea

— Insemnări și impresii —

Vatră străbună a osârdiei creștine, care nici odată nu se stinge, și a vredniciei românești, care deapănuri sporește și se înfrumusează, comuna Săliște a dovedit și acum mai în urmă așezărilor sale însuși, pe care nu numai și le-a păzit neatinse de vijelia vremilor, dar mai vădit le-a adâncit și le-a rodit.

Comuna frunzează prin datina muncii nepregetate și mai cu deosebire prin conștiința trează a ortodoxiei, ea crește sufletește zi de zi prin tot ceea ce-i dă o hărnicie perzistentă și o jertfelnicie entuziastă.

Așezată la poale de codri despletiti, pe povârșiri ocrotitoare, comuna Săliște este leagănul a două personalități distinse ale neamului nostru, între care stă cu mare cinste, învățatul protopop și profesor, dl. ministru I. Lupăș.

În acest luminos adăpost al sufletului românesc coborâ în revărsat de zori I. P. Sfințitul nostru Mitropolit Nicolae Dumineca trecută ca să miruască sihăstria ascunsă între culmi dela Isvorul Foltei.

Acți venită de sârg creștini dela mari depărtări să se închine sub cerul larg al lui Dumnezeu și să înțelească prin rugăciunile lor flacăra credinței noastre binecinstitoare care strălumează în cultură și eroism, în spiritualitate și bunătate.

Rugăciune înfiorată pe culmi și țâșnită spontan din ruguri de inimă curate cât de adânc înfiori tu fința omenească recucerită idealurilor sfinte și neasfințite!

Acți în murmurul auzit al șipotelor poposi odinioară un schivnic însetat de singurătate și însuflețit de desăvârșire lăuntrice pe care e le zămislește.

Acți pașia eum înveșmântat în odădii Arhipăstorul nostru aghiezmund zidurile durate din nou prin râvna credincioșilor, ca să învieze prin binecuvântare cucernicii străvechi și să afierosească Domnului un smerit locaș de sfințenie și reculegere pentru toți cei trudiți în neostotele răutăți ale zilei.

Slujba săvârșită în mare sobor în fața schitului de cătră bunul nostru părinte a urcat lină și senină spre slăvile fără hotar ale lumii.

În piatra altarului fură sălășuite preacuratele moaște și mirul cel mare spălă înținările legate de firea cea pieritoare.

„Pus-al turn de întărire biserica Ta, Hristoase!” Multimea ingenunchiată pe

colinele din jur trăia clipe unice prin sfințenia care se întrupa atunci în sâul muntilor noștri.

Frumosul cor al Reuniunii de muzică din loc umplea văzduhul de armonie:

„Aceasta este ziua pe care Domnul a făcut-o să ne bucurăm și să ne veselim!”

De-odată se face tăcere. Preavrednicul nostru Arhiepiscop se așază înaintea bisericești și prinde a grăi și a tălculi Scripturile sfinte.

„De însetează cineva să vie la Mine și să bea” (Ioan VII, 37).

Lumina răsbi în val din ceața norilor grei care plătia pe piscuri.

„Iată și cerul s'a milostivit și ne-a trimis seninele sale raze de lumină și căldură ca o binecuvântare asupra noastră a tuturor celor ce împreună cu firea proslăvim pe Dumnezeu...”

Și sufletul vorbia sufletului de cor-turile cele sfinte înfipie în pustiriile vieții și de înviorătoare unde ale Silozmului.

„Veniți și beți din izvoarele Mântuitorului!” (Proor. Isaia 12, 3).

Mântuitorul coboară și azi în mijlocul oamenilor, în sbuciumul și mizeriile lor și rostește același chemare izbăvitoare ca și acum 2000 de ani:

„De însetează cineva să vină la Mine și să bea!”

Ce trebuință arzătoare este stămpărea setei, poate să înțeleagă drumețul care nu întâlnește nici un isvor în cale-i și obositul muncitor care dorește un picur de apă. De aceea Mântuitorul asemuește trebuințele vieții sufletești cu trebuința de apă a vlefii trupesti.

El a înțeles setea sufletului omeneșc. Și noi slujitorii Lui oricât am fi înclinați uneori să credem că oamenii însetează după alte lucruri, nu este totuși îngăduință să ne pierdem nădejdea.

Sufletul omeneșc rămâne unul și același. În adâncimile lui stă nepotolita sete după bunurile duhovnicești — nestămpărata sete după Duhul lui Dumnezeu.

Această credință în setea sufletului ne dă noua slujitorilor altorului râvna cea sfântă de a chema tot sufletul să se apropie de singurul isvor tămăduitor care a isvorât de pe buzele Mântuitorului:

„De însetează cineva să vie la Mine și să bea...”

Nu mai Dumnezeu a putut spune aceste cuvinte și noi trebuie să ne facem ecoul lor în lume asemeni celor ce pribegind prin nisipurile sterpe ale deșertului și descoperind un isvor strigă în cele 4 vânturi: „veniți!” ca și alți drumeți însetați auzin-

du-i să se îndrepte după chemarea lor către isvor.

Veniți bătrâni și vă limpeziți sufletul, veniți tineri ca să vă întăriți inimile, veniți bărbați și femei ca să vă ușurați jugul îndatoririlor voastre, veniți cei din năpăstiri și dureri, cei obișnuiți și cei căzuți. Mântuitorul nu vă cere decât o singură condiție: să fiți însetați de izbăvirile Lui.

Am pus aci un isvor al tămăduirii sufletelor și trupești în numele lui Hristos și de oarece aci a fost o veche vatră de rugăciune pentru toată această împrejurime am închinat schitul nostru celor ce și-au jertfit viața în războiul desrobirii noastre.

Dar am a vă mai spune și de un alt isvor de bucurie... E vorba de înființarea unui loc de adapost și odihnă a bătrânilor neputincioși și lipsiți pe care l-am botezat Căra bătrânețelor și pentru care Părintele Lupaș — Ministrul Sănătății Publice — vrednic fiu și ocrotitor al acestei comune — mi-a îmănat suma de 1/2 milion.

Isvorul cel dintâi al credinței de pe munte vă cheamă spre culmile sfințeniei.

Isvorul al doilea, al milosteniei creștine așezat în inima satului vă cheamă la jertfă și bunătațe.

Binecuvântate fie deapaururi toate principile care au trezit setea în sufletul culva.

Și pentrucă acest isvor este închinat eroilor să ne gândim la cel mai mare erou care a stat în fruntea lor, la iubitul și gloriosul nostru Rege pe care ne rugăm Lui Dumnezeu să-l înădă întru mulți ani.

Iar vouă, iubii mei fii, vă împărtășesc arhieriasca mea binecuvântare însoțită de îndemnului de a căuta cât mai adesea isvorul Aceluia ce a zis: «De însetează cineva să vie la Mine și să bea»!...

Și Tu Doamne, să le deschizi cu darul Tău sufletele, să le trezești setea după Tine, ca toți să Te preamărească pe Tine, Dumnezeu cel întret în fețe, în toate zilele vieții lor. Amin!

Obștea credincioșilor va păstra nestrerse poveștile înțelepte și însuflețite de iubire și cucernicie ale Părintelui ei sufletească, iar sufletele vitejilor noștri pomenite în rugăciuni se vor fi bucurat de amintirea noastră recunoscătoare și de gândul nostru de a le urma pilda virtuților lor mari.

Clopotul sihăstriei a prins să plângă, și lacrimi grele au picurat din ochii tuturor: «în vici feci pomenirea lor!»...

Din vârful plaiului privirile alcargă departe, departe spre zările senine care hotărânesc scumpele noastre ogoare. Rămânem incremenți în uimire și 'n taina sufletului nostru ni se lămurește rugăciunea: «Doamne al Puterilor, fii cu noi!»...

Masa comună

Poporul se așează pe ierbă. I. P. Sfințitul Mitropolit le binecuvintează masa, are preoții cântă: «Bine ești cuvântat Hristoase Dumnezeule nostru».

E o atmosferă de înfrățire a celor mai curate simțiri.

Luând cel dintâi cuvântul I. P. Sfințitul Mitropolit spune:

Din mijlocul codrului frate cu românul trimitem expresă devotamentului și iubirii noastre nefermurate Acelui care stă în simțența fără noastre, care este incredințat de simțențele profunde ale poporului nostru și de fiii credincioși ai bisericii noastre și apăsăză cu iubire aceste simțențe. Dumnezeu să-L aibă în a Sa grile pe bunul nostru Rege, pe slăvita noastră Regină, și întreaga dinastie întru mulți ani!

Credincioșii cântă: «Mulți ani trăească!»

Părintele protopop al Săliștei Dr. D. Borcia într-o frumoasă cuvântare scoate în evidență virtuțile poporului nostru răvnițor de bunăcuvința casei lui Dumnezeu, aducând profunde mulțumiri I. P. Sfințitului nostru Săpân, care a sfințit noul locaș al credinței și al neamului.

Bătrânul și harnicul director Lăpădat închină în sănătatea tuturor acelor ce au jertfit și jertfesc pentru biruința sufletului românesc, aducând omagii înțeleptului nostru asesor, pâr. M. Voileanu.

Pâr. prof. la Academia teol. Dr. Gr. Cristescu subliniind frumusețea jertfei și râvnei din care s'a întrușipat noua cititorie a credinței și eroismului nostru național, închină cu simțite cuvinte de prețuire în sănătatea pâr. protopop, a conducătorilor și credincioșilor comunei Săliște.

Pâr. Dr. V. Bologa făcând elogiul comunei Săliște, care a dat țării atâția oameni mari, închină în sănătatea Pâr. Dr. I. Lupaș, ministrul sănătății publice.

Di N. Tamaș, primul notar al comunei dă citire scrisorilor primite dela dl. ministru Dr. I. Lupaș, dela P. Sfințitul episcop Ivan și dela P. Sf. episcop militar Dr. I. Stroia.

Pâr. Dr. A. Crăclunescu vorbește în numele Societății Ortodoxe a Femelor Române, făcând un caldușor apel la mamele din Săliște de a-și crește copiii în duhul credinței noastre ortodoxe și de a se organiza cât mai în grabă

într-o reuniune a Soc. ortodoxe, mai ales că de față se găsește dna Tordășianu, prezidenta filialei Sibiu.

Pâr. asesor M. Voileanu închină pentru școala română și pentru dl. Lăpădat, unul din cei mai devotați susținători ai ei.

Masa s'a sfârșit în cântări duhovnicești.

Coborând în sat I. P. Sfințitul Mitropolit cu suita Sa vizitează frumoasa expoziție de desen și lucru manual a școlii medii prețuind și încurajând munca profesorilor și elevilor.

În sala de recepție a școlii — o minune de frumusețe — străjuiește senin și august chipul marelui Șaguna din duhul căruia s'a zămislit măreața operă culturală și națională patronată de biserica noastră.

Nu e sat în Ardeal fără școală și nu este școală în Ardeal care să nu fie creațiunea conștiinței noastre bisericești și naționale, care veacuri după veacuri a luptat eroic și a răpus toate vrajmășiile vremii și oamenilor cu un avânt și o jertfelnicie cu adevărat sublimă. Liberucugătorii care ici și colo își așează trufia și ignoranța dușmăniind absurd orientarea religioasă de care s'a învrednicit școala românească din Ardeal, ar trebui să vadă ctitoriile culturale din satele noastre care cu siguranță le vor înmuia cerbiciile și le vor smeri îndrăznelele unor nejustificate critici.

Slăvită școala confesională! Tu ai stat eroică în centrul vieții naționale din Ardeal ferind-o de renegări și pieire, iar iconoclaștii vremii te sugrumă cu atâtea inconștiență!

În grădina bisericii se odihnește în pace Părintele D. Cunțan fostul profesor de cântări la Seminarul Andreian. O datorie creștinească și frățască ne face să ingenuunchiem la mormântul lui. I. P. S. Mitropolit citește rugăciunile de pomenire și binecuvintează țărâna în care fostul dascăl așteaptă învierea și viața veacului.

Approape a mormântului vrednicului tată al Pâr. Lupaș. Bătrâna mamă plânge la căpătăiu lângă crucă. I. P. S. Mitropolit se oprește și aci și mângăie o durere cu rugăciunile noastre creștinești.

Satul e în sărbătoare. Tinerii își petrec preumblându-se în păcuri pe marginea ap. Casa culturală e în preajmă. Tinerul director al Școlii Comerciale dl

FOIȘOARA

Discurs

— Rostit de profesorul DR. GR. CRISTESCU la încheierea anului școlar al Academiei teologice Andreiane —

I. P. Sfințite Părinte,
Sfințite Voastre,
Iubite tinerime,

În ceasul acesta când părăsiți școala catehemenatului sacerdotal cu munția spirituală cu care ostentările noastre v'au putut înzestra timp de 4 ani, o singură dorință, intimă și cucernică ași avea: aceea de a-mi rmuige fășii vii din ceace este mai curat în inima mea și puteri din ceace este mai cald în iubirea ei pentru voi, care să vă fie lumină și căldură statornică în sfânta voastră chemare, care-și deschide mâne porțile ei auguste râvnei voastre fără preget, jertfelor voastre entuziaste și integralelor voastre devotamente pastorale.

Iubiții mei elevi! Cât de mult ne-am slăit «cu durere să vă naștem ca să se închipuiască Hristos întru voi!» (Gal. 4, 19). Paternitatea duhovnicească este însă foarte grea. Ea cere osărdii exemplare și puteri sufletești uriașe. Iar noi sântem ființe nevoince, pradă atâtor lipsuri morale și vânat ieftin al atâtor deșertăciuni ale vremii

în care trăim. Graiul nostru a fost poate însuflețit de văpăile inimii și de iluminările gândului cercetător, pildurile vieții noastre personale au verificat de multe ori avânturile sincerității noastre, dar cine dintre noi poate mărturisă totuși cu cugetul senin că a isbutit prin meritele lui să aprindă în proporții apostolice, în proporții pauline, iubirea față de Mântuitorul nostru în sufletul vostru?...

Misiunea unui profesor de teologie în zilele acestea este investiția într'adevăr cu o mare autoritate, dar este prinsă în același timp în cadrul unor răspunderi formidabile.

Să clarificăm atâtea probleme care-și au obârșia în lumea invizibilului și să orientăm atâtea conștiințe spre idealitățile vieții creștine, este o sarcină pentru umeri atletici și pentru suflete în care experiențele crucii sânt vii și permanente.

Ci noi abia dacă ne putem lăuda «întru neputințele noastre» aproape iremediabile.

Nu ne smerim din spirit de ostentație farisaică, ci din conștiința unor desăvârșiri cari, deși imperative și categorice, nu au putut fi totuși atinse și realizate integral prin eforturile noastre. Noi sântem «pedagogi către Hristos». Disciplinele teologice sunt simple auxiliare. Căci noi nu facem teologie pentru teologie, ci teologie pentru întruparea lui Hristos în viața noastră personală și a lumii întregi. Problemele pe

care le atacă știința teologică sânt în esență lor probleme de conștiință. Concurul pe care ni-l dă intelectul întru deslegarea lor, este util și generos dar este subsidiar și de stătea ori oneros, dacă nu vizează înfinitele perspective ale realităților morale și ale vieții celei vecinice.

Entuziasmul teofil pentru realizarea tipului sintetic al misionarului și taumaturgului creștin în omenire, iată idealul suprem al teologiei.

Erudiția teologică este sterilă și premeditoasă dacă nu e subordonată țințelor soteriologice ale Evangheliei lui Isus Hristos.

Este literă care asasinează spiritul, este surrogat care amăgește și desperază inima, este trufie care zămislește și perpetuiază în lume negația satanică și fariseismul impenitent.

Tuturor teologilor pare a le apune azi Mântuitorul, făcând un apel duos către toți, isvorât din insistențele profunde ale iubirii pentru omenire: «De știți acestea, fericiți sânteiți de le veți face!».

Sinceritate creștină! Din tine crește, înfloarește și rodește în lume consecvența morală — prin care se realizează sfințenia progresivă a vieții omeniești pe acest pământ.

Iar voi, dragii mei studenți de azi și tovarășii la altar de mâine, cați să adânciți înțeleșul porunci date de Dumnezeu lui Noe în preajma potopului: «Iar tu fă-ți corabie din lemne neputrezitoare»!...

Borgia ne însoțește arătându-ne interesantul muzeu în care zămbesc alesturile și lăicerile românești.

Ospitaliera casă a Părintelui Protopop ne așteaptă. I. P. Sfințitul cercetează registrele și rămâne mulțumit de cele constatate.

Din rafturi te îmiie cărți bogate în înțelepciune din care Părintele Protopop culege zi de zi sfat și soare avânt pentru chemarea sa duhovnicească. Dar sunt orele 7. Trenul se apropie.

Plecăm cu părere de rău. Au fost prea frumoase clipele trăite. Ne mângâiem cu amintirea lor.

Un ultim cuvânt de prețuire se cuvine în deosebi celor ce au ostenit pentru zidirea sfântului locaș Const. Herța, C. Tintea, N. Simian, Ilie Martin, Const. Cristiu, Dtru Ghîb care sub călăuzirea părinților lor suflătești a Păr. Protop. Dr. D. Borgia și a Părintelui Steflea au isbutit să facă o *faptă bună* în deplinul înțeles al cuvântului.

Tineretul școlar purtând cu sine cărțile de rugăciuni dăruite de I. P. Sfințitul Mitropolit ne ovaționează pe tot parcursul drumului.

Au pornit în excursie. Merg să se închine la Mănăstirea Curtea de Argeș la mormântul lui Neagoe și al Regelui Carol.

Recitind impresiile pe care am încercat să le prind în graiu, sunt nemulțumit. A fost mai frumos la sfințirea schitului dela isvorul Foltei decât am isbutit eu spune.

Asistent.

Majestatele Lor în Sibiu. În 1 Iulie a. c. vor sosi în orașul nostru Majestatele Lor Regele și Regina spre a lua parte la desvălirea monumentului ridicat prin subscripție ostășească în fața școlii de infanterie din localitate, pentru a slăvi memoria ofițerilor de infanterie căzuți în războiul de întregire a neamului, precum și la sărbătura avansării la gradul de sublocotenenti a absolvenților din acest an.

Voi durați-vă corabie din lemn neputrezitoare, adică din țările spirituale pe care vi le puteți asimila din Sf. Evanghelie, din Sfințele Taine și din următoarele cuvinte în care palpită sufletul entuziast al slăvitului Pavel:

«**Să aveți mintea lui Hristos!**» (I Cor. 2, 16), și pe care m'am silit, în ceasurile mele de meditație, să mi le lămuresc în legătură cu chemarea noastră de misionari și martiri, de sfințitori și duhovnici al neamului nostru creștin și drept măritor însetat de povața noastră evanghelică și de harurile Sf. Duh cum «insetează cerbul de izvoarele apelor».

«**Să aveți mintea lui Hristos!**» (Cor. 2, 16).

Trăind într-o lume torturată de idealuri contradictorii și pasionată de frumuseți care pier, apostolul lui Hristos este chemat să se diferențieze prin întreaga sa ființă de rosturile ei variabile și de atâteori, din nenorocire, haotice. El este «înmina lumii» pentru că El este «fiul luminii», iar a fi «fiu al luminii» înseamnă a fi torbi toată seva vieții spirituale din tainicele descoperiri dumnezeiești. Creștinul în deosebire trăiește din permanentele inspirații ale divinității. El este un teren de experiență și victorie spirituală și un organ de transmisie și de reproducere «a chipului lui Dumnezeu» în lume. Apostolul este «ales din lume» dar el nu tre-

In apărarea creștinismului

V.

(Articol final)

Din cele desfășurate în articolele precedente, se desprind ideile care constituie concepția de viață a poporului evreesc, cel care sub numele umanitarismului propagă internaționalismul, cu ridicarea granițelor dintre state și națiuni, ca singură politică socială aducătoare de pace, liniște și bunăstare.

După concepția sa, toată organizația de stat a popoarelor creștine trebuie schimbată în federativă, cu o conducere centrală internațională, pe când de fapt evreimea pregătește lumea pentru un regat, având în frunte un «despot din sângele Sionului».

Biserica e, după evrei, piedecă în calea civilizației; trebuie dar exterminată prin respândirea ateismului, cu ideile de liberă cugetare, — în vreme ce în materie religioasă ei sânt cei mai aspri păzitori ai credinței lor.

Viața economică a popoarelor e sugrumată de marele capital, care trebuie distrus prin ideologia comunismului marxist, singurul regim democratic aducător de fericire în sinul popoarelor.

Iubirea față de aproapele, interpretată sub democratismul profestat cu multă paradă de «Liga pentru apărarea drepturilor omului», secundată de presa de sub conducerea lor, ar încununa această nouă operă reformatrică în sinul statelor creștine, deslegând problema umanitară spre satisfacția tuturor neamurilor de pe glob.

Rezultatele acestor reforme le cunoaștem din actele bolșevismului rusesc, care a nimicit capitalul creștin în folosul capitalului propriu, iar umanitarismul l-au practicat pe o scară întinsă prin sălbătăcie ne mai pomenită în istoria lumii.

Concluzia: Pentru creștini evreii sânt internaționaliști, liber cugetători, comuniști, republicani și umanitariști;

Pentru neamul lor sânt: naționaliști, tradiționaliști în credință, capitaliști de forță, monarhiști, iar dacă ajung la putere, de o mare cruzime.

buie să se confunde cu ea, cu duhul ei nestatornic și dictatorial. «Noi sântem în această lume, spune un mare mărturisitor al lui Hristos din India, Sundar Singh, ca niște bărci. Bărcile sânt foarte folositoare pe apă, dar dacă apa înfiră în barcă, totul este pierdut. Tot așa și noi, putem trăi în lume, dar lumea să nu pătrundă în noi». (Par Christ et pour Christ).

Nu mai «mintea lui Hristos» ne poate face impermeabili pentru «duhul lumii» și ne poate deci feri de fatalele naufragii pe care le aduce cu sine invazia lui în ființa noastră.

A avea «mintea lui Hristos» înseamnă a trăi clipă de clipă în contact cu dumnezeirea — adică a trăi o viață de perpetuă revelație și de profundă interioritate. Creștinul care are «mintea lui Hristos» are o superioară receptivitate spirituală.

El își integrează continui misterul, prin rugăciune și prin sf. taine și are o repulsie spontană față de ingredientele «înțelepciunii lumii» care pentru el este «nebulă». Înțelepciunea «filozoficului» are numai o valoare de oportunitate în strategia intereselor egoiste și pământești ale vieții și vremeiciei. A avea «mintea lui Hristos» înseamnă însă a avea capacitatea de adaptare progresivă la viața vecinică, adică la o lume care depășește mediocritatea posibilităților noastre strict umane. A avea

Antisemitismul nu-i altceva decât o reacțiune, ce se produce din instinctul de conservare. Noi ne apărăm prin mijloace legale, care corespund ideii creștine. Nu cu forța brutală, ci cu arma culturii, prin muncă cinstită și solidaritate națională se pot înfrunța situațiile ce se crează prin atacurile pornite din taberele contrare.

În acest șir de idei reacțiunea sau lupta «antisemită» se prezintă ca avânt de a întrona adevărul, detronând minciuna și corupția politică și judiciară, de a înlocui internaționalismul fals și ipocrit prin ideea de stat național purificat prin ideologia creștină, care strânge laolaltă întreaga elită a intelectualității, a bărbaților politici și bisericești, pentru a-și apăra cele două așezăminte pe care se razimă viitorul poporului român: statul și biserica.

Cei cari sânt pătrunși de alte gânduri, cu alte aspirații, ne vor reproșa poate, că noi, reprezentanții bisericii, am fi în rândul aceluia cari urmăresc aspirarea elementului evreesc dela noi. Le vom răspunde că tocmai în baza principiilor evanghelice — sântem și vrem să fim *cel mai toleranți și apărători ai tuturor cetățenilor noștri de ale limbi și credință, câtă vreme nu se vor atinge de tradiția noastră ca popor creștin*.

Recunoaștem în evrei un popor inteligent, element care ar face bune servicii statului, *dacă* s'ar desbrăca de egoismul exclusivist și ar părăsi ideologia centrifugală a internaționalismului — profestat sub masca unui umanitarism fals.

Încercări de a abate pe evrei dela politica greșită față de statul și creștinismul nostru îngăduitor, s'au făcut și se fac zilnic... Rezultatul? Este tocmai contrar dela ceea ce s'ar aștepta. Evreii, în chestiile de interes public, procedează după logica strictă a *afacerilor*, ca astfel prin mijlocirea intrigilor, toate câștigurile, atât morale, cât și materiale, să intre în mâinile lor.

Falsitatea și minciuna însă vor fi demascate prin reacțiunea ce o vor produce ele în mod inevitabil, și în locul lor va birui — căci trebuie să biruească —

«mintea lui Hristos» înseamnă a avea darul de a selecționa valorile, adică de a distinge valorile absolute de valorile contingente.

«Toate să le ispiți; ce este bun să Țineți!» (I Efeș. 5, 21).

Cu alte cuvinte, noi nu mai stăm, având «mintea lui Hristos», sub regimul de interdicție al obscurantismului ci sub regimul deplinei libertăți spirituale, pe care ne-o conferă și ne-o garantează «duhul lui Dumnezeu»: «unde este duhul lui Dumnezeu acolo este libertatea». Dar omul care are «mintea lui Hristos» este o personalitate în cel mai spiritual înțeles al cuvântului. El are intuiția valabilității permanente a lucrurilor. El știe «că toate li sânt slobode», dar știe în același timp cu certitudine «că nu toate li sânt de folos». El reține, cultivă și propagă numai ceea ce este «bun», adică ceea ce poate ajuta această sublimă creațiune spirituală care este «sfințenia» vieții. Numai în senzul acestei creațiuni spirituale își poate găsi o justificare aspirația către cultură a umanității.

Imperativul, să-i zicem intelectual, pe care-l formulează Sf. Ap. Pavel pentru omul «cu mintea lui Hristos»: «cele de sus gândiți!» (Col. 3, 2) este imperativul categoric și clasic al adevăratei culturi, adică al culturii care urmărește cea utilitate spirituală pe care noi o numim sfințenie.

cinstea și adevărul veșnic ce-l reprezintă cele două așezăminte ale ori cărui popor de viață: statul și biserica.

Pr. Iuliu Moldovan.

Din protopopiatul Oituz

— Corespondență —

Ortodoxismul în protopopiatul Oituz, aflător mai ales în Treiscaune și Ciuc, în anul trecut și curent s'a întărit prin alegerea și instituirea celor 5 preoți tineri calificați.

Deosebită atențiune merită județul Ciuc, în care până la întregirea neamului n'am avut nici un ortodox. După război însă, din funcționarii superiori, slujbași C. F. R. și alții s'au format 4 comunități creștine ortodoxe, și anume în Mercurea-Ciuc, Gheorgheni, Madefalău și Ghimes-Făget.

În orașul de reședință Mercurea-Ciuc s'a instalat noul preot ort. rom. Iancu Bărat. În orașul Gheorgheni s'a făcut instalarea alesului Aurel Negoescu, catihet la liceul din Gheorgheni, în ziua de 6 Iunie 1926, a cărui instalare a fost adevărată sărbătoare ortodoxă și națională.

În sala festivă a liceului, transformată în capelă ortodoxă prin munca noului preot, ajutat de soția sa, învâțătoare la grădina de copii, a decurs frumoasă serbare a instalării.

După sfîșirea capelei prin adm. protopop. Ioan Rafiroiu, încunjurat de preoți: Gh. Cerbu, Al. Russu, Iancu Bărat și A. Negoescu, s'a început sf. Liturgie, la care răspunsurile le-a dat «Doina Oitului», vestitul cor din M. Ciuc, format din funcționarii români și condus ca măriștie de dirigentul, dl. Major Borșariu, care prin muncă desinteresată a dat ființă acestui cor.

La priceasnă păr. adm. protopopesc al tractului Oituz, Ioan Rafiroiu, a introdus pe tinerul paroh al Gheorgheniului, Aurel Negoescu, citind actul de introducere al I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae și robind o frumoasă predică, zice, între altele următoarele:

Cinsute Parinte, Iubiți frați creștini. — În anul trecut la 24 Iunie, în Gheorgheni-Ciucul s'a ridicat un steag, steagul credinței ortodoxe, prin alegerea înalțului paroh ort. român, a clericului Aurel Negoescu, catihet la liceul de stat de aici «Sf. Nicolae», care poartă un nume simbolic prin evocarea celui mai mare ierarh al primelor veacuri creștine.

Azi ne-am adunat în aula acestui liceu, să desăvârșim începutul de an, încredințând steagul înfipit, unui stegar cu «mână tare și braț înalt», care să-l știe duce la biruință.

Chemarea ce Te așteaptă, Cucernice părinte, nu este ușoară; dar, ca să izbândești, gândește la Cel ce a zis ucenicilor săi cuprinși de viforul Îndoielii: «Eu sânt, nu vă temeți!»

«Cele de sus gândiți!» Desușiți voi, iubiți mei, de cât idealism creștin va palpiă sufletul omenirii în ceasul în care acest imperativ paulin se va putea realiza în chip universal și de câte parodii culturale și de câte misticisme bolnave se va izbăvi ea prin el?... Gândind «cele de sus» numai, se vor putea proiecta și asupra «celor de jos» luminile eternității care transfigurează pământul, eternizând în lume «chipul și asemănarea cu Dumnezeu!»

Omul «cu mintea lui Hristos», știind de frica Domnului, aduce pe oameni la adevăr (II Cor. 5, 11). El are conștiința răspunderii față de Dumnezeu pentru tot ceace face. El nu este capabil să inducă în eroare pe nimeni — căci nu este un seducător de oameni pe care urmărește să-l cucerească pentru cine știe ce ideologie primejdioasă, ci un conducător la adevăr, la unicul adevăr, la adevărul dumnezeesc.

Sfiala față de Dumnezeu chevănește sinceritatea propovăduirii lui entuziaste. «Adevărul liberează» umanitatea din captivitățile sălăvite ale păcatelor și înșelărilor de sine. Omul «cu mintea lui Hristos» nu grăiește din ale sale, ci din «ale lui Dumnezeu» — adică precum «îl dă lui Duhul» a grăi.

De aceea nu este bine «să fie mulți dascăli» (Iacov 3, 1) nu în sensul că adevărul n'ar avea nevoie pentru răbirea lui în conștiința

Când ap. Pavel din Tarsul Ciliciei s'a imbarcat acum aproape 2000 de ani pe cea dintâi corabie să treacă Helespontul, să cucerească o lume nouă, nu avea cu el nici corăbiile lui Xerxes cu oștri nenumărate, nici legiunile strămoșilor romani, ci un simplu toag de prăbie, o păreche de sandale în picioare, o traistă în care și avea uneltele de făcut corturi; dar, în schimb, ducea cu el în sufletul său cea mai puternică și nebiruită armă: crucea, cu care a biruit lumea învechită de atunci.

Când I. P. S. Sa, înaltul nostru ierarh, a coborât prin punerea mâinilor pe creștetul Sf. Tale, darul Duhului Sfânt, Sfînția Ta ai intrat într-o lume nouă, spirituală. Ai intrat în lumina de care pe drumul Damascului sf. ap. Pavel a fost învrednicit: «Ai luat Duh sfânt!»

Ai părăsit, ca și Smon Petru și fratele său Andrei, ca și fiul lui Zevedei din evanghelia de azi, mrejele pe mal și te-ai făcut vânător de oameni. Azi îți spune Sf. Tale același Isus: «Vino după mine!»

Doresc ca toți credincioșii ortodocși ai acestui oraș să găsească în Sf. Ta un razim, o mângâiere, o lumină, ecoul chipului blând al Mântuitorului, pe care într'un amurg de sară pe drumul spre Emaus l-a găsit Luca și Cleopa.

Am firma convingere, precum o au și credincioșii Sf. Tale, ce-ți stau în față, și noi toți am alergat cu drag de departe în acest colț de țară românească, să te sărbătorim, ca pe un vrednic viștar al unei vechi familii de preoți, cari în vremuri grele au suferit greu pentru apărarea ortodoxiei, că vei ști și să faci datoria, vei ști și în păstoriul cel bun. Nădejduiesc de asemenea, ca acești credincioși, conștiinți de menirea bisericii noastre ortodoxe într'un stat național, îți vor da tot concursul în sarcina ce-ți ai luat cu ziua de azi.

În această nădejde, ca protoieru al protopopiatului Oituz, al cărui nume simbolizează eroismul soldatului român crescut la adăpostul bisericii strămoșești, și ca mandatar al I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, îți doresc, părinte Negoescu, ani mulți de păstorie, îți urez ca comunitatea Il. ort. creștină Gheorgheni, înfipită în acest județ al Cucerii în zilele glorioase ale nostru Rege Ferdinand, să crească și înflăorească.

Deodată cu acesta îți predau și simbolul legării și deslegării, cheile noii capele, dorind cu toții ca în scurt timp această capelă să devină templu mare de închinare în mijlocul acestui oraș, Amin.

Răspunde noul paroh printr-o vorbire în sufieșită, în care arată programul de muncă, și mulțamește celorlalte l-au ajutat în ocuparea acestui post însemnat.

Păr. administrator Gh. Cerbu mulțamește parohienilor, cari în cei trei ani de administrare l-au dat concursul.

omenescă decât mai mulți propovăduitori, ci în sensul că adevărul dumnezeesc, care este unic și imutabil, poate fi desfigurat prin interpretările subiective, arbitrare și deci falibile ale unor «dascăli» fără competență și poate fără sinceritate. Erezia este rodul incompetenței, al orgoliului raționalist și uneori al unor tendințe morale inavabile. Omul «cu mintea lui Hristos» nu poate fi desigur contaminat de aceste defecte spirituale, dar nu i mai puțin adevărat că el este chemat să prevină manifestarea și înmulțirea lor. Decât «mulți dascăli» fără «mintea lui Hristos» și cari uzurpă titlul și autoritatea magisteriului creștin compromițând o misiune și ratând atâtea suflete naive, mai bine câțiva dascăli dovediți a fi la înălțimea «fintelor lor datorii și chemări. Minoritatea în acest caz este de preferat majorității, întrucât calitatea trebuie să prevaleze cantitatea.

Biserica noastră ar trebui să țină mai mult seamă de acest avertisment pastoral pentru care Sf. Apostol Iacob invoca temeiul unor dure roase experiențe contemporane. Omul «cu mintea lui Hristos» și care năzuiește să fie dascăl al adevărului, este plin de iubire atât pentru ceace propovăduiește cât și pentru acei pe care-i povățuește. El își hrănește această iubire din iubirea lui Dumnezeu. El știe că «cunoștiința face semet; iar dragostea zidește» (I Cor. 8, 1)

La liturgia solemnă au luat parte, pe lângă toți românii din orașul Gheorgheni, membrii corului și alți mulți români din M.-Ciuc, elevii liceului, vre-o 120 ortodocși, mulți unguri, sala era ticsită.

După serbare a urmat o masă, la care s'au rostit înălțătoare vorbiri pentru prosperarea tinereii comunități creștine ortodoxe din Gheorgheni.

Cronicar.

Earăș nazaricușii...

Nazarinenii sau nazaricușii, prea cunoscută sectă religioasă, lucreeză și acum, ca de obicei, împotriva legilor țării. Predicatorii săi se strecoară mereu prin sate, pentru a lăși în masele țărănimii învățăturile sectei și a produce anarhie.

În tot locul unde se ivesc, înfîntează «comitetes» de propagandă, și le înzestrează cu bani necesari. Astfel izbutesc să cumpere noi aderenți pentru cauza sectanților nazaricușii.

Un țărăn d'aceștia, câștigat cu totul în favoarea sectei, a ajuns zilele acestea în fața consiliului de război dela Cluj. Ziarele locale raportează despre acest caz următoarele:

Soldatul Ioan Mlediu, din regimentul 85 din Oradea Mare, de credință nazarineană, a fost dat în judecată consiliului de război, întrucât a refuzat depunerea jurământului de credință și prinderea armelor în mână. În cursul desbaterii el a expus «principiile» sectei nazarine, susținându-le într-o parte și s'a apărat spunând, că a fost multă vreme bolnav și astfel n'a fost aliat apt pentru serviciul militar, decât la a treia recutare. A avut apărindere de plămâni și alte boale, încât n'a crezut niciodată că se va mai însănătoși. Atunci l-au căzut în mână niște cărți religioase și a început «se adăpa cu multă râvnă din izvoarele lor. A citit în special Biblia, și de acolo a învățat că toți acela cari prind armele în mână săvârșesc păcat de moarte. S'a rugat apoi pentru însănătoșirea lui, și Dumnezeu i-a îndeplinit această rugăciune.

De atunci a devenit nazarinean convins. Împreună cu mamă sa și-au procurat o mulțime de cărți de ale sectei nazarine și astfel a avut ocazie să învețe toate rugăciunile lor, simpindu-se cu fiecare zi mai «curat» sufletește și tot mai sănătos trupește. În etate de 24 ani a fost recrutat, dar n'a putut să renunțe la «religia» lui, și deci nu putea prinde nici arma în mână.

A mai declarat că ori cât de mare pedepsă i se va da, va ispăși-o, dar arma în mână nu va prinde nici pentru viitor și nici nu va presa legiunii jurământ.

După desbateră procesului, consiliul a adus sentință, condamându-l la patru ani închisoare...

de aceea el «nu se amăgește» pentru că este încredințat «că Dumnezeu nu se batjocorește» (Gal. 6, 7).

Ce folosește știința fără iubire? Nu-i iubirea mobilul intim al științei înseși?

Știința fără iubire este logămare și nepăsare — amândouă tot atât de improductive pe vastul ogor al vieții spirituale. Numai iubirea este constructivă; ea zidește pentru vecinicie pentru că ea înseși, este grăunte rupt din vecinicie menit să rodească în vecinicie.

Știința fără iubire este o amăgire satanică. Omul își închipue că știința lui cea multă îl poate dispensa de Dumnezeu și de iubirea pe care El i-o cere prin poruncă — dar «Dumnezeu nu se lasă batjocorit». Iată corifeii științei fără iubire «zicându-se pe sine a fi înțelepți, au nebulit» (Rom. 1, 22), căci «nu este făcătoare la Dumnezeu (Rom. 2, 11). Ești «poliglot»? Este un mare merit, firește. Îți sânt accesibile atâtea gânduri mari și atâtea simțiri alese — vistieria culturii universale îți stă la dispoziție. N'ai iubire însă «ești o biată aramă sunătoare». Ai «darul proorocii»? Dacă n'ai iubire «nimic nu ești». (I Cor. 13, 1, 2). Titanismul «culturii fără Dumnezeu» și deci fără generozitatea filantropiei creștine, a fost și va fi desapuri o aventură al cărei autor spiritual este în ultima analiză diavolul.

Nr. 3628.

CIRCULARĂ

către membrii ordinari și extraordinari ai adunării protopresbiterale ortodoxe române din tractul Oltuzului.

Prin ordinul Consiliului arhiepiscopiei de Alba-Iulia și Sibiu din 8 Mai 1923 Nr. 3628 fiind numit comisar cons. pentru alegerea de protopresbiter în tractul Oltuzului, în conformitate cu Regulamentul pentru procedura la alegerea de protopresbiter, §§ 14, 15 și 16, prin aceasta convoc pe ziua de *Luni, 12 Iulie a. c. la ora 6 p. m. consiliul protopresbiter* la ședință, în locul central Târgul-Săculor, cancelaria oficiului parohial, spre a constata calificarea candidaților și a compune lista de candidare, ear pe ziua următoare, *Marți, în 13 Iulie a. c. convoc adunarea protopresbiter* la locul central în Târgul-Săculor, anume în biserică. Serviciul divin se va începe dimineața la ora 7, și după terminarea aceluia, la ora 10 a. m. se va deschide ședința adunării electorale.

Sibiu, 24 Iunie 1926.

Dr. George Proca,
comisar cons.

Nr. 5347.

Notificare oficială

despre primirea în Academia teologică „Andreiană”

În Academia teologică „Andreiană” din Sibiu, conform noului Regulament, vor fi primiți absolvenții liceelor clasice, având bacalaureatul și absolvenții de seminar. Absolvenții celorlalte școli secundare (școli normale etc.) vor fi primiți ca ascultători extraordinari.

Cereri de primire pentru anul academic 1926/7 sânt a se adresa Consiliului arhiepiscopiei până la 31 Iulie a. c. însoțite de următoarele documente:

1. Carte de botez.
2. Testimoniu din școala secundară.
3. Atestat dela medic despre starea sănătății.
4. Alte eventuale documente recomandatoare.

Studienții sânt obligați a locui în internatul Academiei, unde vor avea toată întreținerea, contribuind cu sumă de tot modestă în cazul, când mijloacele Academiei ar fi insuficiente pentru acoperirea integrală a cheltuielilor.

Intellectualismul este unilateral și degerează inevitabil în scepticism și nihilism moral. El pregătește toate sinuciderea spirituală și toate sterilitățile morale în omenire.

Omul «cu mintea lui Hristos» iubește cu pasiune — și numai iubind cu pasiune pe Dumnezeu și pe oameni poate deveni și creator de știință, de știință adevărată, de știință care mântuiește, de știință care se desface din ceașă ipotezelor și îndoielilor ca să se înalțe la lumina nelămurită a certitudinilor eterne.

El știe că «cel ce se îndoește asemenea este cu valul mării care de vânturi se aruncă și se învâluiește» (Iac. 1, 5) și că este «nestatornic întru toate lucrările lui». De aceea el crede în Dumnezeu pentru că îl iubește din toată inima lui și-l iubește pentru că crede în El cu toate puterile ființei Lui.

Ce tragedie trăiește teologul erudit care știe atâtea lucruri despre Dumnezeu dar nu-L știe pe El însuși, nu-L iubește, și nu trăiește cu El, prin El și pentru El! Pe el îl amăgesc «cuvintele cele pleacătoare» (Col. 2, 4) ale științei lumii acesteia, iar de «omul eretic» nu numai că nu se ferește dar îl omăgliază și-l urmează în toate crorile și anarhiile lui.

Cuvântul omului «cu mintea lui Hristos» însă este «cu har» (Col. 4, 6). El este expresia unor profunde și curate vibrații sufletești. Este

Inmatricularea în Academie se va face în zilele dela 1—8 Septembrie a. c., având fiecare student a se prezenta la timp și a se prevedea cu haine de pat și cu rufe necesare.

Protopopii, preoții și profesorii de religie sânt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze în număr cât mai mare chemarea preotească.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai superioare rosturi pentru viața unui om, punându-l în serviciul celui mai înalt ideal și al fericirii poporului.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc, ținută la 15 Iunie 1926.

Consiliul arhiepiscopiei.

INFORMAȚIUNI

M. Sa Regina în America. Ziarele din capitală aduc știrea că M. Regina Maria va vizita, în toamna acestui an, America. Hotărârea de-a călători în America s'a luat în urma repetatelor rugăminți ale coloniștilor români de acolo, cari doresc să vadă și să întâmpine pe Suverana tuturor românilor.

Orfanul. Familia Regală a României, cu ocazia excursiunii din anul acesta pe Dunăre, s'a oprit și la orașul Balce, port lângă Marea neagră. Când M. Sa Regina trecea pe lângă mări, ea în drum un copil ca de 10 ani. Băiețel se oprit în fața Suveranei și i zice: «Am auzit că veni la noi mama orfanilor, și am venit pe jos, din județul Constanța, și o văd și eu, că tata a murit în război, și mama, cu două surori, au fost omorâte în câmp, de trăsnet, când erau la lucru». Regina, mișcată de povestirea băiețelului, l-a luat în trenul regal și l-a adus în capitală ca să-l dea la școală. Numele băiețelului este: Alexandru Ioan.

Institutul de studii bizantine. Prin decret regal din Martie a. c., s'a înființat, pe lângă ministerul instrucțiunii, «Institutul de studii bizantine». Ministerul a numit acum pe următorii profesori universitari membri de drept ai acestui Institut: N. Iorga și D. Russo, dela facultatea de litere din București; O. Tafrali, G. I. Brătianu și I. Minea, dela facultatea de litere din Iași; Al. Lapedatu, N. Bănescu, C. Marinescu și M. Teodorescu, dela facultatea de litere din Cluj; I. Ni-

stor, R. Căndea și V. Grecu, dela facultatea de litere din Cernăuți. Toți acești membri de drept vor fi convocați în curând la ministerul instrucțiunii publice spre a proceda la alegerea unui comitet compus din trei membri, care va avea conducerea institutului.

Biserica Erorilor din Argeș. Garnizoana Pitești a luat inițiativa construirii unei biserici în acel oraș, pentru trebuințele religioase ale trupelor din localitate. Noul locaș divin se va numi Biserica Erorilor din Argeș. Comitetul de inițiativă a luat măsuri pentru strângerea fondurilor necesare.

Cazurile de tuberculoză trebuie declarate. Comitetul permanent pentru combaterea tuberculozei, întrunit la ministerul sănătății publice, a hotărât ca dispozițiunile legii sanitare, privitoare la combaterea tuberculozei, să fie puse în aplicare la 1 Octombrie 1926. Cu începere dela această dată, medicii practicieni vor fi obligați să declare toate cazurile de tuberculoză deschise. Medicii oficiali de spitale vor fi obligați să declare toate cazurile de tuberculoză confirmată. S'a mai hotărât să se trimită circulare către toate ministerele, pentru ca acestea să se conforme dispozițiunilor legii. Ministerul de instrucțiune publică va fi obligat să ia măsuri pentru copiii predispuși la tuberculoză, înființând școli în aer liber și măsuri pentru înfățișarea membrilor corpului didactic, atinși de tuberculoză. Comitetul a mai cerut ministerului sănătății să se atragă atenția medicilor rurali asupra obligației ce o au de a face statistica cazurilor de tuberculoză, descoperite în cercetările lor sanitare.

Membru onor. Academia Română, în ședința sa dela 13 Iunie a. c., a ales cu unanimitate de voturi de membru onor al său pe venerabilul nostru profesor în retragere *Dimitrie Comșa*, fost și consilier agricol în reg. Munții apuseni. Autor al numeroaselor publicații în domeniul agriculturii, al volumelor de ornamentală română etc. dl D. Comșa s'a distins și ca întemeietor al Reuniunii agricole din Sibiu, ca organizator al multelor întruniri și expoziții sâtești în Ardeal ș. a. Distincția de acum a Academiei este una dintre cele mai nimerite.

Slăvirea eroiului. Scriitorul bucovinean, Ion Grămadă, distins prin țaria caracterului său și prin vitejie de ostaș, a murit ciuruit de gloante dușmane, în luptele dela Cireșoia, în ziua de 27 August 1917. Camarazii săi l-au înmormântat într-o polană din munții Bacăului; la cap i-au pus cruce de stejar cioplit pe front. În acel mormânt a odihnit trupul lui până în zilele acestea, când societatea «Mormintele Eroilor» l-a transportat la Suceava, unde până la facerea cripei este sălășluit în capela mănăstirii Sf. Gheorghe, aproape de moaștele Sf. Ioan. Eroul își are acum mormântul în pământul Sucevei, alături de ruinele cetății lui Ștefan cel Mare.

Teologie fără teofilie și fără filantropie... Cea mai înfricoșătoare tragedie spirituală care amenință creștinătatea din zilele noastre!

Ajută-ne Doamne să ne însușim de grabă «mintea» Fiului tău și a Mântuitorului nostru ca să știm nu numai în «ce» credem, ci mai ales în «cine» credem și «pentru ce» credem, pentru că noi păstoriți să nu fim «nori fără de apă» și pentru că fiii noștri duhovnicești să nu fie din pricina sterilității noastre sufletești «copaci toamnați și neroditori».

St. Meteș: Păstori ardeleni în principatele române. (Biblioteca «Semănătorul» Nr. 111—113. Arad). Prețul Lei 15. Păr. Ștefan Meteș, membru corespondent al Academiei Române e neobosit cercetător al trecutului românesc. Din arhive, din bibliotecile uitate, dl St. Meteș a scos la lumină date de preț pentru luminarea trecutului românesc din Ardeal și de așezarea. Volumul «Păstori ardeleni în principatele române» e rodul unor studii îndelungate. Cu ajutorul acestei cărți putem face o instructivă și îndușoasă excursie delungă pământului locuit de români, în cursul veacurilor.

Gh. Cardas: Cântecul poporului moldovește. (Biblioteca «Semănătorul», Nr. 157—159, Arad). Prețul 15 Lei. Dl Gh. Cardas prin culegerea aceasta, a scăpat de pieire o adevărată comoră a poeziei populare din Moldova.

Intrăripit și plin de adevăr. Nemeșugit poate, dar e «dres cu sare», adică nu este trivial și fad, ci cu miez, duos, străgător, cordial. Cât de mult ar avea nevoie păstorii de azi să înțeleagă taina «cuvântului cu har» dar «dres cu sare», de care pomenește Sf. Ap. Pavel în ep. sa către Coloseni!

Omul «cu mintea lui Hristos» găsește întotdeauna și «cuvântul cu har» și pe cel «dres cu sare» fără prea mari silințe. Când gândești ca Hristos, poți vorbi altfel decât El?... Dar ca să gândești ca El el trebuie să trăiești cu El, adică să trăiești El în tine. Câți din păstori noștri se pot lăuda cu această experiență? Foarte puțini. De aceea și cuvântul nostru n'are putere asupra sufletelor credincioșilor noștri.

Iată ce înseamnă, iubii mei, «a avea mintea lui Hristos» și cât de binecuvântate sânt lucrurile ei în lume!...

Vați asimilat voi «mintea lui Hristos»?

Sânțeti voi hotărâți să vi-o asimilați cel puțin de acum înainte?

Lumea nu are nevoie de preoți «cu mintea hrănită de bibliotecă» ci de preoți «cu mintea lui Hristos». Altfel veți fi «nori fără de apă» ce se poartă de vânturi și copaci toamnați neroditori, de două ori morți și desrădăcinați, după spusa Sf. Apostol Iuda (1, 12).

«Nori fără de apă»!...

Editura și tiparul Tipografiile de arhizane.